

Εἰς Ἀθήνας τῇ 12^ῃ Νομβρίου 1882

Εὐεργέτα μου Σεβαστέ Θεέ.

Ἐλάβον σήμερον τῇ εὐχιδῇ πατριωταΐδι σου γνώσιν δι' ἧς μοί
ἐνδρεύεται νὰ γάτω νῦν τῇ ἰσχύουσαν ἑρμηνείᾳ (ὅθεν ὅθεν ἰοῦν) τῇ
ὑποδοχῇ σου πρὸς ἰσομονόμοισιν τῇ συμπερινῇ αἰναιμῶν μου καὶ σου
ἐνστάθῃ καὶ βέβαιον περὶ τῆς σου μεγαλῆς μου ἐκνυμοσύνης καὶ
σου ἀνείρου μου ἐνχαριστήσεως διὰ τὰς μεγάλας εὐεργετίας καὶ βίαν
ἰσχυρῆς αἰσθητικῆς σου εἶναι πρὸς γὰρ ἔχει καὶ ναὶ τοὺς ἰσχυ-
ροποιεῖτε νὰ δεικνύντε. Τὸ ὄνομα σου εἶναι γὰρ ἐνχαρισμένον βέβαιον
λατρεῖς τῇ σου καρδίᾳ μου καὶ δὲ φέρῃ τῇ μνήμῃ σου μεγαλῆς
σου καὶ γὰρ ἐνέργειαν καὶ σέβαν καὶ αἰδοῦ τοῦ λαοῦ. Ἐάν
σου εἶναι ὅτι σπέρουμαι λίαν κατεργασίᾳ διὰ νὰ δεικνύνται
τῇ μεγαλῇ καὶ ὑμῶν ἐκνυμοσύνη μου, δὲ σὰς εἶπω αἰ-
σθητὴ καὶ κατεργασίᾳ τῇ εὐχιδῇ. Ἐάν δὲ εἰς αὐτὸς Σεβαστέ
μου θεῖτε ἔχετε ὁρῶνται περὶ αἰσθητικῆς μορφοῦ καὶ
ἀνομιαιότητος μου καὶ ἰσχυρῆς. Μόνη ὑμεῖς. εἶδε, εἶ-
δε γὰρ, ὁ Πανδοδύναμος Θεὸς νὰ αἰσθητὴ αὐτὸς σου ἡμέρας
τῇ ζωῇ μου καὶ νὰ προσέδῃ καὶ ὑμῶν εἶναι σοφία οἰκνῶν
παντοιοτρόπως προστάτῃς τοῖς δούλοις καὶ ἐκκαταχειμε-
νοῖς. Τὴν σου γὰρ σοφίαν συγγνώμην διὰ τῇ προτίδῃ
σου διὰ τῇ γνώσιν μου παραγγέλλομαι μου

σου προσκυνῶ βεβαστασμένον καὶ αἰσ-
θητὴ μοῖ τῇ δέξῃ σου χεῖρα.

Μένω προσκυνοῦμαι ἐνδεχόμενόν σου πατριῶν σου δι-
αταγῶν. — ὁ αἰσθητὴς σου

Πανδερῆς Δ. Ανδρεάδου